

Mnoho**kluk**

Lucie Hlavinková

Zamotané
vesmíry

Ilustroval
Lukáš Fibrich

Albatros

Mnohokluk 3

Zamotané vesmíry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Hlavinková
Mnohokluk 3: Zamotané vesmíry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mnoho**kluk**

Lucie Hlavinková

**Zamotané
vesmíry**

Ilustroval Lukáš Fibrich

Albatros

Nečekaní návštěvníci

Adam seděl ve svém pokojíčku, díval se z okna, pozoroval déšť a zvláštní fialové blesky doprovázející nenadálou bouřku a cítil úlevu, ale zároveň i smutek. Poté, co vyhodil do popelnice zrcátko sloužící jako přenosný portál do mnoha různých vesmírů, ve kterých žili jeho dvojníci, věděl, že je s cestováním konec.

Už žádná nebezpečná dobrodružství, odteď bude všechno v pořádku a tak, jak to má být. Jenomže to taky znamená, že už opravdu nikdy neuvidí Theu, svoji dvojnici narozenou v holčičí podobě, nejlepší kamarádku, vlastně sestru! Za jiných okolností se mohli narodit jako dvojčata, přesně tak, jak se to stalo u Niky a Barta z technologicky pokročilého vesmíru.

Cítil se sám, sáhl tedy po mobilu, aby zavolal Kubovi, svému nejlepšímu kamarádovi. Sice mu nemůže o přeskakování vesmíry nic říct – jednou už to zkoušel a Kuba to považoval za dobrý vtip –, ale aspoň se můžou domluvit, že by šli třeba ven na skateboard a potom na zmrzlinu. Už chtěl vytočit Kubu, když najednou viděl, že mu Kuba sám volá.

„Čau, zrovna jsem ti chtěl volat,“ zasmál se Adam do telefonu a čekal, že Kuba řekne nějakou vtipnou poznámku, ale z telefonu se ozývalo jen funění a jakési vrískání.

„Co tam vřeštíš?“ nechápavě se zeptal Adam. Co ten Kuba zkouší?

„To nejsem já,“ konečně se ozval jeho kamarád, jenomže měl hodně divný hlas a nějak zvláštěně šeptal.

„Jo, jasně, to víš, že jo. Přestaň blbnout! Kde jsi? Stavíš se k nám, nebo mám já k tobě? Myslím, že už je po bouřce.“

„Já...“ zachraptěl Kuba. „Já vidím něco zvláštního.“

„Jo? Koukáš do zrcadla?“

„Haha, vtipný, fakt. Poslouchej, víš, jak jsi mi vykládal o tom cestování vesmíry? Jak jsi tvrdil, že jsi viděl živé dinosaury? Tak já mám dojem, že jednoho vidím právě teď.“

„Kubo! Nech toho!“ zasmál se Adam z plných plic. „Jestli si děláš srandu, tak ta moje byla lepší, to musíš uznat.“

„Ne, Adame. Já fakt vidím živého dinosaura,“ mluvil Kuba vážným hlasem a Adam si pomyslel, že kamarád je opravdu dobrý, on sám by se neudržel a začal by se už dávno smát.

„Tak bacha, ať tě nesežere,“ rýpl si do Kuby.

„To asi ne, je docela malý. Není větší než pes. Ale zuby teda má.“

Adamovi cinkl mobil, a když se podíval, viděl, že mu právě od Kuby došlo video. Rozklikl ho a byl si jistý, že se na něm Kuba bude řehtat jako pominutý, ale co uviděl, ho do slova nadzvedlo ze židle. Opravdu se dívá na živého dinosaura? Byl barevný a pokrytý peřím, úplně stejně jako byli dinosauři v dinosauřím vesmíru, ale opravdu byl celkem malý, takové tvory tam inteligentní dinosauři chovali jako domácí zvířata.

Zíral na video a mrkal. Co to má znamenat? Dinosaur se schovával ve křoví u Kubova domu, funěl a občas zavřísknul, bylo vidět, že se docela bojí, protože občas ukázal zuby, skoro jako ustrašený pes, když se snaží předstírat, že je nebezpečný.

Adam vyletěl ven, ani si nestihl pořádně zavázat boty. Když zjistil, že s rozvázanými tkaničkami daleko nedoběhne, zastavil se, aby si je zavázal, a když se zvedal ze země, zrak mu padl na nedalekou větev. Seděl na ní papoušek ara! Velký, červený, s barevnými křídly a vypadal úplně ztraceně, dokud si nevšiml Adama. V tu ránu ožil, nadšeně mu slétl na rameno a potěšeně ho kloval do ucha.

„Artíku?“ Adam se na něho nevěřičně obrátil a odpovědí mu bylo souhlasné mávání křídly a přátelský rýpanec pařátem do ramene. „Ale jak je tohle možné?“ vykřikl Adam nahlas. „Vždyť ty patříš mému dvojníkovi Tenochovi z úplně jiného vesmíru!“

Artík taky nevypadal, že by mu rozuměl, zato se mu však choulil k hlavě a bojácně se rozhlížel kolem, Adamův vesmír byl pro něho cizí.

„Co mám s tebou dělat?“ Adam si vůbec nevěděl rady, ale bylo mu jasné, že se musí o papouška nějak postarat, nechal si ho tedy na rameni a běžel ke Kubovi.

I o dinosaura bylo potřeba se nějak postarat, i když to bylo o dost komplikovanější. Vůbec nebyl přátelský jako Artík a všemožně se snažil je kousnout. Nakonec se jim s Kubou podařilo nahnat tvora koštětem do sklípku, který se dal zvenčí zavřít.

„Máma mi dinosaura nedovolí,“ vydechl Kuba nešťastně. „A já ho ani nechci, raději bych psa. Kde se tady vůbec vzal? Víš o tom něco? Jak je to možné? Chceš říct, že to, co jsi mi vykládal o cestování vesmíry, byla pravda? Neměl jsi toho dinosaura brát s sebou k nám, to byl teda hloupý nápad. A jak to, že jsi mi neřekl, že máš takového papouška?“

„Já jsem ho přece s sebou nebral!“ rozhodil Adam nešťastně ruce. „Vůbec nemám ponětí, kde se tu vzal. A papoušek taky není můj, našel jsem ho po cestě sem a vím, že patří do jiného vesmíru, mému dvojníkovi. Něco se muselo stát!“

„Ono se teprve něco stane, až máma zjistí, že mám doma dinosaura,“ zachmuřil se Kuba. „Neměli bychom zavolat někde na záchrannou stanici pro zvířata? Nebo do zoo?“

„To nemůžeme,“ zavrtěl hlavou Adam. „Z toho by mohl být hrozný průšvih.“ Vzpomněl si na vojenský vesmír a jeho dobovačnou snahu rozluštit tajemství cestování vesmíry.

„Mohli by mě dát do nějaké laboratoře a zkoumat, co jsem zač. Jestli třeba nejsem mimozemšťan nebo tak něco.“

„No jo,“ zachmuřil se Kuba ještě víc. „Máš pravdu. Tak to ne. Já stejně pořád nemůžu pobrat, že to, co jsi mi říkal, bylo doopravdy. Vůbec jsem ti nevěřil.“

Artík se na Kubu kárávě zadíval a výchovně ho klovnul do hlavy.

„Au! Ale co mám s tím dinosaurem dělat? Co třeba žere?“

„Tak to budeme muset zjistit,“ rozpřáhl Adam ruce. „Ale já hlavně musím přijít na to, jak je tohle všechno možné.“ Najednou si vzpomněl na vyhozené zrcátko a lekl se. Musí ho získat zpátky, je to jediná věc, která má nějaké spojení s cestováním vesmíry!

„Kubo, prosím tě, postarej se zatím o toho dinosaura, já musím běžet!“ Za chvíli přijedou popeláři, vyvezou popelnici a zrcátko bude nenávratně ztraceno, to se nesmí stát!

Dal se do běhu, i když mu bylo jasné, že auto nepředběhne. Jenomže ke svému překvapení měl velké štěstí, protože popeláři se zasekli před špatně parkujícími auty. Doběhl před dům, zatnul zuby, nadechl se a otevřel víko popelnice. Podíval se dovnitř a myslel, že to vzdá, protože nahoře zrovna ležela shnilá jablka, umaštěné papíry a kdovíco ještě. Jenomže